

Henrik Vestergaard Stokholms translokationstale

Taler

Henrik Vestergaard Stokholm 24. juni 2022
Rektor på Nyborg Gymnasium

Dato**Sted**

Nyborg Gymnasium

Kære studenter,

Verden er vaad og lys – Himlen er tung af Væde.

Hjertet er tungt af Lykke, lykkeligt nær ved at græde

Sådan er det i dag. Det er lige dele lykke og vemod – det er et af de øjeblikke, hvor livet går op i en højere enhed. I personificerer følelsen. Den følelse er årgang 2022 på Nyborg Gymnasium.

I er et fuldstændigt fantastisk syn med huer i alle farverne. I gør mig lykkelig langt ind i sjælen, for lige præcis det at stå her er livets mening for mig. Jeg er så stolt af jer, jeg er så vild med jer, og jeg kan ikke overskue, når I kører afsted på lastbiler om to timer. Jeg ville så gerne adoptere jer alle 381 dejlige mennesker og få jer til at blive, men så får jeg nok bøvl med jeres familier i salen – og nogle af jer ville nok hellere have tre år i isolation i et lukket fængsel end at blive lige nu. For det er også livets mening for jer at komme videre, og sådan skal dét selvfølgelig være! Men jeg savner jer allerede – det gør vi alle her på skolen. Jeres lærere og skolens øvrige ansatte står rundt omkring, og de har knoklet og kæmpet for at lave den bedste og kærligste skole for jer – det er sket på trods i lange perioder. Jeg synes, vi skal starte med at give de ansatte en hånd for deres knokleri.

Men er der nogen, der har knoklet for at være her, så er det jer. I har kæmpet, I har været dybt fortvivlede, I har været jubelglade, og I har leveret så hårdt arbejde - fagligt, socialt og menneskeligt - for at sidde her som de smukkeste studenter i universet. Ja, der har været svære og umulige tider undervejs. Ja, der

er blevet trukket alt for store veksler på jer. Og der skulle virkelig kæmpes for at bevare gejsten og glæden og komme helt i mål i de svære år, vi har været igennem sammen. Og så er I ubetinget den årgang, der har fået flest beskeder, ord, retningslinjer, regler og bullshit fra mig – at I har stået det ud lige til kvalmegrænsen, det er i sig selv en bedrift. Men I gjorde det! I kom helt i mål. I er mine yndlingsmennesker, og mit hjerte er tungt af lige dele lykke og vemod – og det tror jeg også jeres er – måske ikke nu, men det kommer!

I er mit håb for fremtiden og et menneskeliggjort vidnesbyrd om, at alt ikke var bedre i de gode gamle dage. Det er total bullshit fra røvsyge kynikere i museumsmontrer. Alt er nemlig bedre nu, for nu skal I ud og ændre verden. I er en helt særlig årgang - en helt særlig epoke - for I har taget ansvar, været forbilleder og ikke kun beskuet jeres egen navle. I er grunden til, at vi på Nyborg gymnasium tror på, at forandringer starter hos os selv, og at det er vigtigt at gå forrest med nye tanker, engagere sig i samfundet, udvise personligt mod og kæmpe for noget, der er større end os selv. I er grunden til, at vi tror på det bedste i mennesker. I er grunden til, at skolen har fået et menneskesyn at pejle efter. I har nemlig hævet blikket og involveret jer i stort og småt – men I kæmper også mod jer selv – og det at kæmpe, at stå i mod, stå fast og gøre modstand er det, jeg vil tale til jer om. Jeg vil tale til jer om russiske krigsskibe og krigere uden våben i mine sidste ord til jer.

Og jeg vil starte lige på og hårdt med en nu berømt radiodialog og meningsudveksling mellem det enorme russisk krigsskib, Moskva og 13 heltmodige ukrainske soldater på en lille ø, som på engelsk hedder Snake Island, d. 24. februar 2022:

This is a Russian warship. I suggest you lay down your weapons and surrender to avoid bloodshed and needless casualties. Otherwise, you will be bombed. Snake Island, this is a Russian warship. I repeat. I suggest you lay down your weapons and surrender. Otherwise, you will be bombed. Do you copy?

Svaret kom prompte: Russian warship, go fuck yourself!

Den geniale, heltmodige og efterhånden verdensberømte ordveksling indkapsler det, jeg vil tale om i dag. Nemlig om det at være modig og gøre modstand mod alle odds! Om det at kæmpe for en større sag, også selvom det virker håbløst og kan koste det mest dyrebare. Om det at kæmpe mod

meningsløs krig, verdens og samfundets uret, men også mod indre dæmoner i livet. Om at gøre nederlaget til sejr.

I jeres tid på Nyborg Gymnasium har vist, at I kan tage kampen på mange fronter og I inkarnerer både modet og modstanden. Så mit håb er, at I vil gå ud og sige: Russian warship, go fuck yourself! til mange ting i verden og i livet. For I skal ikke leve med uretten hverken i den store eller lille verden, I skal gøre modstand. I skal være krigere uden våben.

Det er der brug for, for verden har ændret sig i den tid, I har gået på Nyborg Gymnasium, og Nyborg Gymnasium har også ændret sig. Jeres tid på skolen har desværre været præget af en pandemi, men også af tragiske verdenshistoriske begivenheder i Afghanistan og Ukraine. D. 24. februar tror jeg, vi alle husker, da russiske tropper overskred grænsen til Ukraine og indledte en voldsom og meningsløs krig og altudslettende bombardementer – også af civile mål. Det var og er tragisk verdenshistorie. Vi var og er vidner til en livetransmitteret krig og humanitær katastrofe, og vi får alle sammen et stik i hjertet, når vi ser billeder af massakrer i Butja eller hører fantastiske præsident Zelenskij fortælle om, hvor mange børn der nu er dræbt af russiske kugler.

Både de mentale og politiske tektoniske plader har virkelig rykket sig i Europa og i verden siden 24. februar. Europa står mere samlet end nogensinde. Sverige og Finland kommer med i Nato, og Ukrainske styrker har måske stoppet Putins brutale krigsmaskine. Ingen havde i deres vildeste fantasi forestillet sig det, der er sket. Verden er forandret, og vi har gennemlevet verdenshistoriske tider sammen gennem de sidste par år. Men I har ikke bare set passivt til – mange af jer har involveret jer, kæmpet og gjort modstand.

Modstanden er vigtig – også mod mig, mod skolen, mod systemet, mod politikerne, mod krigen og mod alt hvad der kan være uretfærdigt eller uigennemtænkt. At skabe er at gøre modstand. At gøre modstand er at skabe, som den berømte franske modstandsmand fra 2. verdenskrig, Stephane Hessel har formuleret det. Det er så sandt, og jeg ser jer som fremtidens modstandsbevægelse – som krigere uden våben - der nu går ud og skaber forandringer. I skal ikke sprænge jernbaner eller tyske bunkers i stumper og stykker, men I skal bortsprænge ligegyldigheden og involvere jer i verden. Det har I gjort på Nyborg Gymnasium, og det skal I gøre resten af livet. Det er nemlig ikke bødlen, dødens riffelgange, hadet eller torturen, der gør os bange,

men den nådesløse verdens blinde ligegyldighed, som digteren og modstandsmanden, Halfdan Rasmussen, så smukt har formuleret det.

Ligegyldighed og ”laden stå til” er nemlig den største trussel i vor tid – ikke russiske tanks eller ekstreme mørkemænd fra Afghanistan. Det handler om, at vi ikke må vende det blinde øje til det, der foregår i verden, i Danmark eller i Nyborg. At vi skal kæmpe og gøre modstand mod den blinde ligegyldighed i den store og lille verden. For vi lever altså i et trygt og ret fantastisk samfund, hvor få har for meget og færre for lidt. Men vi bruger megen vågen tid på at brokke os over alt det, der ikke fungerer, over manglen på varmepumper, stigende benzin- og fødevarepriser og alt det, som vi mener, vi har krav på i det her ret generøse og trygge velfærdssamfund. Vi kan alle gøre en forskel, for vil man have magt over sin tilværelse, så må man gøre noget selv. Som nyligt afdøde chefredaktør på Weekendavisen, Anne Knudsen klogt har skrevet, så kan man passivt klage over sit liv, verdens gang og de urimelige forhindringer, der lægges i vejen af strukturer og indre dæmoner, men et helt og selvstændigt menneske bliver man kun, hvis man tager ansvaret selv og kæmper imod. At man gør noget selv og ikke kun ser handlekraft streamet i fiktioner på Netflix, Viaplay eller HBO.

I 1944 skrev modstandsmanden Poul Sørensen et digt, som rammer lige ned i netop det. Det hedder Til hver enkelt, og det lyder sådan her:

Der er en Front, som går Europa rundt, Og der er Kampen blodig, vild og haard. Vi Danske passer Dagens jævne dont; Men husk, at ikke bare Drab og Saar og Skud og Staal er Tegnet på en front! Der er en Front i Danmark nu. Den gaar just her – just her hvor du staar. Digtet er skrevet i en tid, hvor Danmark var besat af tyske soldater, og hvor unge modstandsfolk blev skudt ved daggry i Ryvangen eller tortureret til døde på Dagmarhus. Han appellerede til alle danskere om at gøre modstand i det små og i det store. At det ikke bare var allierede tropper, der skulle vinde krigen for os alle på slagmarkerne. At vi alle har et ansvar for at gøre noget, der hvor vi står. Det digt rammer os i maven. Fronten går derhjemme, i skolen, på arbejdet og over alt i samfundet – ikke kun på slagmarker i Ukraine, Afghanistan eller Syrien. Vi har alle et ansvar, og der er brug for, at vi som de 13 modige ukrainske soldater istemmer: Russian warship, go fuck yourself og hæver blikket fra dagens jævne dont.

Og det har I gjort, som ingen anden årgang på den her skole. I har sat skolen på

Danmarkskortet, fordi I har hævet blikket utallige gange og kastet jer ud i at gøre det gode for andre - uden det skulle på CV'et og uden anden grund, end at I ville hjælpe. Det er altruisme, og det er faktisk sjældent i dag.

Allerede i sidste skoleår gjorde mange af jer modstand mod Aya's skæbne. Mange af jer rejste jer, gjorde modstand, skrev rørende debatindlæg for Aya og demonstrerede på Christiansborg Slotsplads - og andre steder i Danmark. I var de bedste kammerater i verden. I var krigere uden våben og gjorde modstand mod det fuldstændigt hjerteskrærende og meningsløse i at sende en ung kvinde på et udrejsecenter på ubestemt tid. En ung kvinde som hellere vil dø i Danmark end vende tilbage til forfølgelse og tortur i Syrien.

Det var virkelig en dramatisk og hæslig tid med al for megen uvished og angst, som jeg personligt aldrig er kommet mig over. Men det var også en smuk tid, fordi kampen nyttede og viste et fantastisk sammenhold på den her ufatteligt dejlige og rummelige skole. Vi genoplevede alle forløbet til fællesarrangementet for knap to måneder siden, hvor vi så filmen "Sending Aya back". Det gik lige i kroppen og maven, og der har aldrig været så stille og eftertænksomt til noget arrangement på den her skole. Flere andre elever rejste sig op og delte deres egne livshistorier, tvivl og frygt i deres personlige kamp for at få lov til at blive i Danmark. Jeg har det som om, vi alle kom tættere på hinanden, og at det var et vigtigt touchpoint for vores skolekultur. Den her skole er nemlig unik og fuldstændig fantastisk - og selvom det er gammeldags at tale om solidaritet og frisind, så emmede salen af solidaritet, frisind, kammeratskab og en oprigtig tolerance og forståelse for andre mennesker med en anden baggrund end den mange har. Derfor giver det så meget mening, at der i skolens nye formulering af vores menneskesyn står, at vi tror på, at mennesker vokser og beriges i mødet med andre mennesker, kulturer, fællesskaber, fagligheder og uddannelser, og at vi vil hinanden det bedste. I har vist det hver dag - og også når det virkelig gælder. Det var ren Russian warship, go fuck yourself til den måde samfundet desværre behandler elever med flygtningebaggrund. Men I gjorde nederlag til sejr. Tak for det!

I gør ikke kun modstand, når det handler om klassekammerater. I gør det også for udsatte i hele verden. Derfor har jeg den smukkeste og vigtigste pokal stående på mit kontor, hvor der står, at Nyborg Gymnasium er årets Røde Kors skole 2021. I efteråret mobiliserede vores fantastiske Røde Kors-ambassadører mange af jer, som deltog i Landsindsamlingen. Det gav genlyd i mange af

landets medier, fordi Nyborg Gymnasium samlede et rekordstort beløb ind og havde rekordmange elever med – det var ikke set før på nogen skole i landet. Den søndag glemmer jeg aldrig, fordi Food Camp blev omdannet til Røde Kors-hovedkvarter og var propfuld med jer elever, som kom ind for at gøre det gode – og noget der var større end os selv. I gjorde det igen til Juleindsamlingen, hvor der blev lavet alle mulige aktiviteter, og Nyborg Gymnasiums elever sprængte igen rammerne for det mulige.

Og så kom den tragiske 24. februar og Putins invasion af Ukraine. Også her markerede I elever, at der er vigtigere ting end dagens jævne dont, lektierne, sport og fritidsjobbet. Fronten gik just, hvor I stod. Jeg har aldrig glemt, hvor mange af jer der skrev til mig og ønskede at gøre noget for Ukraine, for flygtninge og for børnene, der fik smadret livet. Jeg vil aldrig i mit liv glemme, da 1316 elever stod med ukrainske flag og holdt ét minuts stilhed for ofrene i Ukraine. Jeg vil aldrig i mit liv glemme, da repræsentanter for vores Røde Kors-ambassadører holdt en rørende tale for jer alle sammen. Jeg vil aldrig i mit liv glemme da 1316 elever sang “Kringsatt af fiender” sammen. Det er en af de stunder, jeg vil huske, til jeg dør. Det var formålet med alt det, jeg laver, og grunden til vi holder skole på Nyborg Gymnasium.

Til alle jer alle sammen vil jeg sige: I gjorde, og I gør Nyborg Gymnasium og hele Danmark ære. I var de første til at gøre modstand mod den nådesløse verdens blinde ligegyldighed. Og hvis I lover at bære noget af det med jer ud i verden – uanset hvor I kommer frem – vil det glæde mig så inderligt og gøre alle os, der bliver tilbage, så stolte. I har vist At skabe er at gøre modstand og at gøre modstand er at skabe.

Og lige her vil jeg stoppe op og lave en særmeddelelse. Normalt ville jeg aldrig gøre det her, men jeg er nødt til at nævne og hylde to helt særlige elever, som nogle af jer ved, har kæmpet og oplevet livets alvor på en måde, som ingen af os andre nogensinde kommer til. To elever, som har gennemgået helvede på jord, som har gjort hårdnakket modstand og kæmpet for deres families tilværelse. For livet. Kampen lykkedes, og derfor sidder Roda og Ruwayda Abdisalan Hussein fra 3.d nede i salen med huer på som studenter fra Nyborg Gymnasium. Deres far, mor og søskende sidder her også. Lige præcis det har jeg drømt om gennem fire år – siden Roda og Ruwayda gik i 10.klasse. I lange perioder og år mistede vi alle troen på, at denne her dag ville komme. Men nu sidder I her, og det er det vigtigste og mest meningsfulde, der nogensinde er sket i mit liv - både som

rektor og som menneske. Vi har gennemlevet den værste og bedste tid sammen, og jeg vil aldrig glemme jer – I vil altid være i mit hjerte. Giv Roda og Ruwayda og hele familien Abdisalan Hussein en hånd! Tak.

Alle de krøllede, kaotiske og fantastiske ting vi har været igennem sammen handler om dannelse. Det er et evigt omdiskuteret ord, som alle har en holdning til, og som ofte bliver fluekneppet og diskuteret af nidkære akademikere med trang til høj lix. Men her på skolen er det mere jordnært. Den berømte filosof og tænker, Hannah Arendt, har meget enkelt og smukt formuleret, hvad dannelse er, og hvad det at holde skole og undervise går ud på. Hun siger det sådan her: Al undervisning går ud på at få eleverne til at elske verden i en sådan grad, at de også vil tage ansvar for den. I min optik er det den smukkeste og mest rigtige definition af dannelse, jeg nogensinde har læst. Og det er virkelig Nyborg Gymnasiums mål med jer! Dannelse handler nemlig ikke kun om forløsning i åndernes rige og faglige mål, men om at udvikle en almen menneskelighed, at vokse og få et stadig bredere udsyn og at agere etisk, værdigt og med næstekærlighed. Dannelse handler om at udvikle sin humanitet, livsduelighed og menneskelighed i fællesskaber – og om at finde sin plads og elske den forbandede verden. For hvis skolen og vi alle bare lader som ingenting, så bliver kampen mod den nådesløse verdens blinde ligegyldighed, og for menneskerettigheder, næstekærlighed, tolerance og etik bare skåltaleord fra en skindød akademisk bekendtgørelse – eller noget man ser i fjernsynet. De begreber skal kunne udledes i praksis og mærkes på egen krop – og det har I gjort.

I er fantastiske – alle I 381 smukke studenter- og lige nu føler I jer udødelige, og I kan mærke indeni, at I skal ud og fuldføre noget stort. At det er jeres bestemmelse. Men skyggerne er børn af lyset, og derfor vil jeg nævne et sted, hvor jeg virkelig savner jeres modstand og kamp. For jeg ved desværre, at tiden her på skolen har været hård for mange af jer. I har kæmpet mod Corona, angst, diagnoser og frygten for ikke at slå til eller være gode nok. Mange af jer har også taget et kæmpe skridt alene ved at gennemføre en uddannelse. Også et betydeligt større skridt, vil jeg påstå, end mange af de studenter, som kommer fra mere privilegerede enklaver i det her samfund, hvor stort set alle unge uden at tænke nærmere over det går videre i gymnasiet.

Men de fleste af jer har indre dæmoner og en ond abe siddende på skulderen, som hvisker jer i øret hver dag. Den onde abe hvisker, at I er dumme, at I ikke er

gode nok, at I er grimme, at alle har et meget bedre liv og flere venner end jer. I bruger alt for meget energi på at skjule, hvordan I virkelig har det og leve op til nogle helt urealistiske krav til livet. Og I taler ikke meget med hinanden om det – I piner jer selv og forstår ikke, at jeres liv ikke er så perfekt som de andres. I har alt for mange negative tanker om jer selv, og I føler jer ensomme.

Da jeg startede som gymnasieelev på Randers Statsskole i 1996, citerede vi kækt og studentikost sociologen Thomas Ziehe i samfundsfag, der skrev om livet og skolen, som øer af intensitet i et hav af rutine. Men det er i 2022 blevet til øer af rutine i et frådende hav af intensitet. I vælter nemlig rundt, er på de sociale medier 24-7, I har en kalender, der er vildere end statsministeriets departementschef, og I er bange for det tomme rum, for stilheden, eftertænkksomheden og for at kede jer. I er overophedede, I vil toppræstere, I vil have de bedste karakterer, være sammen med vennerne, have den perfekte kæreste og det perfekte job ved siden af skolen. I vil have det perfekte liv hele tiden og tror desværre, at alle de andre har det. Som Rektor på Metropol Stefan Hermann rammende skriver om tidsånden: Midten, gennemsnittet er forsvundet og fortrængt af vindere og tabere, verdensklasse over for skod. Karaktererne 4 og 7 på den nuværende karakterskala opleves i dag af unge mennesker som det totale nederlag, som eksklusion af fællesskaber.

Omfavn nu de 4-taller og 7-taller og tag det nu for fanden roligt. Livet er nemlig på det jævne rigtig meget – der er meget lort og lidt lagkage - og det er hverdagen, der fylder. Den skal I nyde, lære at kede jer og være glade for middelmådigheden. Det er den, vi alle lever det meste af livet i. I er handlingsmennesker og krigere uden våben på så mange parametre, men lige her fejler I sgu. Så jeg vil virkelig opfordre jer til at gøre middelmådigheden til kongen i livet - og i overført betydning råbe Russian warship, go fuck yourself til de indre dæmoner og urimelige krav verden stiller til jer. Gør oprør mod de tendenser og menneskeskabte strukturer, der gør jer til konkurrencestatens kanonføde. I skal ikke finde jer i det! Og tal nu for fanden ærligt med hinanden om, hvordan I har det. Løft jeres blikke, kig på hinanden. I er ikke perfekte, og det er ikke tabu. Det er livet.

Jeg er dog også fortrøstningsfuld for jer, for jeg har læst i skolens nye Skoleblad "Skiven". Ja, jeg vidste jo faktisk ikke at skive var et dæknavn for snus. Så tak for lort - til mine kære venner i redaktionen. Men i det skoleblad skriver en klog anonym skribent nogle viise ord om behovet for nogle gange at tage lidt let på

tingene. Jeg ved den pågældende elev var og er meget bange for at give sig til kende, fordi hans artikel handler om – og nu citerer jeg den håbefulde og åndfulde student: Hvordan man skater gennem gymnasiet og trækker 12-taller ud af røven. Der er Cavling-pris-potentiale her, for man kan godt overføre hans pointer til livet som sådan. Han slutter nemlig sin blasfemiske artikel sådan her: (..) Der er jo ingen grund til at gøre livet sværere for nogen – heller ikke sig selv. Så lev nu livet lidt lettere, og spring over hvor gærdet er lavest, for en klog person har aldrig sprunget over, hvor gærdet var højest for at nå sit mål. Det er så godt skrevet - Simon fra 3c! Jeg skal nok eskortere dig ud bagefter og ringe efter din moar.

Tag Simons ord til jer og spring nogle gange over, hvor gærdet er lavest, ift. til de urimelige krav og forventninger I og vi stiller til jer selv og til livet. Vær middelmådige og gør modstand mod de opskruede livsidealer. Livet er op og ned. Nogle gange gør det naller, andre gange er det en fest, men det meste af tiden er det bare et satans liv. Som Steffen Brandt så smukt og melankolsk skriver det:

Jeg tænkte nå men det så livet
Sådan ser det altså ud
Lidt krøllet sammen, bidt
og gennemblødt
Og helt almindeligt
Der er nogen chancer som man selv kan ta
Og flytte rundt med hvis man synes
Lidt op og ned, du ved man klarer sig åh
gud hvor åndssvagt
Kys det nu, det satans liv
Og grib det, fang det
Før det er forbi
Den skal I høre nu – og Emil Nielsen, som dimitterede i 2018 synger og Anders Aaboe spiller til.

Tak til Jeppe. Det er en smuk og også melankolsk sang, og den siger noget om, at hvis man vil have magt over sin tilværelse, må man forstå og omfavne, at livet også er lidt sammenbidt og gennemblødt. Grib det og fang det, før det er forbi. Det ved jeg, I vil gøre!

Inden jeg nok skal tie stille, så vil jeg slutte af med at vende tilbage til de første linjer jeg sagde i min tale: Verden er vaad og lys – Himlen er tung Væde. Hjertet er tungt af Lykke, lykkeligt nær ved at græde. Hvad betyder det, og hvad er det egentligt den sære og meget talende rektormand siger, tænker I nok? Jo, jeg læser de ord som en hyldest til livet og glæden, der bobler i maven. Til lyse nætter og sorgløshed. Men samtidig ligger vemodet lige under overfladen i himlen, der er tung af væde. Det er sådan lykken er.

Ordene, som er så smukke, tidløse og rammende, er skrevet af en ung modstandsmand, Morten Nielsen, som blev dræbt som 22-årig i 1944 under besættelsen. Han satte ord på besættelsens og modstandskampens stemninger, på kærligheden, på lykken og på døden i den illegale digtsamling ”Krigere uden våben”. Det gjorde han, mens hans kammerater døde omkring ham i kampen mod GESTAPO og besættelsesmagten. Han var grundlæggende en antimilitaristisk kriger, for som han skrev så smukt: Handling er ikke had – ikke det vilde sekund hvor man splitter et hjerte ad. Han sagde nødtvunget ja til geværet i krigens stund, men vidste også, at alt er tabt den dag, man begynder at tro på geværet.

Nu kan det godt være, I rynker på næsen og tænker, det er så pinligt rektoragtigt. Men vi vil så gerne give jer alle sammen Morten Nielsens samlede digte som studentergave. Jeg ved godt, at mange nok ikke lige læser i samlingen de næste uger, men lov mig at gemme bogen og tag den frem, når sommerens vildskab går på hæld eller om 1, 2, 3, 10 eller 20 år. Litteratur kan noget særligt. I kan spejle jer i den og finde svar på, hvad det vil sige at være menneske. Bøger kan underholde, udfordre og udvide jeres forståelse for andre mennesker og verden - de kan også være røvsyge, hvis man ikke fatter eller kan mærke, det der står. Morten Nielsens digte er min og vores hyldest til jer, for de siger så meget om jer og til jer. Om jeres modstandskamp, idealisme og befriende fandenivoldskhed. I må aldrig tro på geværet, men I skal tro på jer selv noget mere. Og så skal I fortsætte den kamp for en bedre verden, som I har startet her og sige Russian warship, Go fuck yourself til de uretfærdige og urimelige ting i livet og i samfundet. I skal være krigere uden våben – og I skal fortsætte med at tro på det bedste I mennesker. Det er på grund af jer, at vi tror på det! Det er på grund af jer, vi tror på fremtiden.

Med de ord vil jeg dimittere årgang 2022 fra Nyborg Gymnasium.

Kilde

Fra Henrik Vestergaard Stokholms LinkedIn.

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Krigen i Ukraine 2014/2022-, NATO, Translokations-/dimissionstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/h-v-stokholms-translokationstale-2022>